

**Gunn Beate
og Fredrik
mistet
datteren sin**

SPOR: Foreldrene og de tre søsknene studerte de små hendene og føttene til Sarah Louise når de besøkte henne. Og de foreviget dem i fargerike avtrykk.

Kjærligheten til Sarah Louise kan selv ikke døden ta fra oss

Sarah Louise Plassen døde under fødselen, og fikk aldri bli en del av søskenflokket på fire hjemme på Noresund. Men hun er det likevel.

HJEMMETREPORTASJE

Tekst: Laila Strand
Foto: Svein Brimi

Det rødkrøllede håret står som en sky rundt hodet på tre år gamle Mia Kristine når hun kommer oss løpende imøte ute på gårdsplassen. Hun mister den ene skoen underveis, men det gjør ikke noe — hun har noe viktig å vise frem. «Dette er lillesøsteren min, hun heter Sarah Louise, men hun er ikke her. Hun er blitt en engel», sier Mia Kristine andpustent, og åpner hånden som knuger rundt en liten gipsengel med magnet på baksiden. Den har til vanlig sin plass på kjøleskapsdøren, men er daglig på utflykt i en liten hånd, og alltid tilgjengelig for en kos eller en hilsen i forbi-farten.

Øyeblikket etter er Mia Kristine midt i søskenkrangelen om rettighetene til en pose seigmenn. Livet går sin vante gang hos familien Plassen på Noresund. Men livet er likevel ikke som det skulle ha vært. En liten barnestol i stuen, ment som familiens dåpsgave til Sarah Louise, har den rosemalte teksten: «Vi holder alltid av en plass for deg». Stolen kom aldri på presangbordet, men stolen vil stå der bestandig, sammen med dåpsstolene til søsknene Jan Sebastian (8), Ada Isabel (6), Mia Kristine (3) og baby Theo Nikolai på to måneder. Den vil stå der som et minne om Sarah Louise, som aldri fikk bli en del av søskenflokket, men som likevel er det gjennom de fine og helt spesielle minnene hver enkelt har fått med seg etter henne.

Lyse og unike minner, som mamma Gunn Beate Plassen og pappa Fredrik klarte å skape for seg selv og de tre barna sine da forventning, glede og lykke brått ble forvandlet til sorg i løpet av Sarah Louises fødsel natten til åttende september for to år siden.

Kiste i stedet for babyseng

Med blålys og for fulle sirener er ambulansen på vei til Ringesyrkehus gjennom nattermørket. Fødselen er i full gang. Fredrik følger etter i egen bil, jordmoren kommer på ambulansen underveis. Hun sjekker tilstanden, finner ikke fosterlyden, ikke tegn til liv, men vet av erfaring at det kan være vanskelig i en bil som skaker og rister. Også Gunn Beate beroliges av det. Det blinker i lamper, og alt er plutselig så veldig teknisk. Gunn Beate, som har født tre barn før, vet at dette ikke er vanlig prosedyre. Men hun rekker ikke å bli redd, konsentrerer seg bare om at hvis barnet treger hjelp, så må det raskt ut. Klokken

▲ **FARVEL:** På begravelsesdagen sto kisten åpen for seremonien begynte. Her tar mamma og pappa, Sebastian, Mia Kristine og Ada Isabel det aller siste farvel med Sarah Louise. Med et liv som aldri ble levd, men som likevel etterlater seg fine minner.

Privat foto

◀ **UGJENKALLELIG:** Så brutalt, hjerteskjærende, og meningsløst - døden har tatt Sarah Louise fra moren, faren og søsknene, men kjærligheten til henne lever videre.

Privat foto

04.42 er babyen født. Den lille jenta hun får lagt i armene sine, er død.

– Myke og lyse, spisse og svarte følelser krasjet med hverandre. Alt ble knust sønder og sammen. Ordet død var så fjernt, så absurd, og hadde ingen ting å gjøre i denne situasjonen. Dette var stedet for det lykkelige øyeblikket der livet skulle begynne, ikke avsluttes på vei inn i det, sier Gunn Beate.

Sarah Louise lå i morens armer da hun blir trillet inn på familierommet med den oppredde lille barnesengen. Gunn Beate holdt datterens hånd. Strøk henne over hode og kinn. Gråt.

– Følelsene sto i spenn hos oss begge. Ordene vi lette etter — de som skulle kunne forklare, trøste og lindre, fantes ikke.

Likevel måtte Gunn Beate og Fredrik ringe barna, søsken og besteforeldrene på begge sider for å fortelle hva som var skjedd: At det var oppstått uforutsette komplikasjoner under fødselen, at alt var gjort for å redde babyen, men at ingen klarte å forhindre at den vesle jenta måtte gi tapt. Etter all sannsynlighet var hun død allerede før avreisen.

– Vi visste jo at det var med den største spenning og med gratulasjonene klare de tok telefonen når den ringte. Verst var det å knuse gleden og forventningene til de små; forklare dem at lillesøster aldri skulle komme hjem, aldri leke, le

og krangle med dem. Forklare at hun var død, men samtidig blitt en liten engel som usynlig var sammen med oss hele tiden. Og skulle være det bestandig. I denne prosessen vokste det frem en kraft inne i meg som ga meg følelsen av å være den sterkeste blant oss svake, sier Gunn Beate, og fortsetter:

– Jeg har ikke det forholdet til Gud at jeg roser eller riser ham i livets gode og onde dager. Derfor anklager jeg hverken Gud eller andre for det som skjedde. Like fullt har barnetroen min alltid ligget der, og nå kom den frem som en verdifull hjelp og veileder til å ta alt det såre og vonde videre sammen med de små. Det er viktig å tro på noe godt, sier hun.

Personalet ved fødeavdelingen ga foreldrene all mulig støtte og hjelp, og raskt samlet også den nærmeste familien seg i sorg rundt Sarah Louise, Gunn Beate og Fredrik.

For de tre små var dette det første møte med døden. De tente hver sine lys for lillesøster, de koste og klemte henne, de sang for henne og stilte alle de spørsmålene som bare barn kan stille, og som innimellom fikk smilet frem gjennom tårene. Og de var med da presten kom og ga lillesøsteren navnet Sarah Louise og lystet velsignelsen over henne.

Om kvelden, etter at Gunn Beate og Fredrik var blitt alene igjen, ble den hvite kisten båt-

Nettsider til nytte

- «Vi som har et barn for lite» (BFL) er en organisasjon med formål å sikre at alle som mister barn, får hjelp i forbindelse med dødsfallet, og i tiden etterpå. (www.etbarnforlite.no)
- Landsforeningen Uventet Barnedød (LUB) er en forening til støtte og hjelp for alle dem som mister barn plutselig og uventet. (www.lub.no)
- Vil du lese mer om Gunn Beate, kan du gå inn på bloggen hennes: www.solhaugen.blogspot.no

MINNE: Ved inngangspartiet til huset står et vakkert stilleben der det alltid brenner lys. Gråsteinen som er hentet fra lia like ved, er dekorert med røde hjerter og teksten: «Sarah Louise, vår vakre lille engel, du er alltid med oss».

Griper øyeblikkene i hverdagen

ret inn. Den var så liten, så definitiv og så bekreftende på hvor meningsløst dette var. De hadde først bestemt seg for å ta Sarah Louise med seg hjem, men etter mange avveininger kom de til at det ikke ville være riktig ovenfor de andre barna.

–Jeg stelte Sarah Louise og kledde henne i en rosa body med sparkebukse. Vi forskjøvet oppbruddet gang på gang, og det var blitt svært sent da jeg endelig måtte gi etter og legge henne ned i kisten. Det øyeblikket var så hjerteskjærende, så forferdelig. Ingen ord kan beskrive det, sier Gunn Beate.

Døden kan aldri ta kjærligheten

Et uvirkelig døgn var over, og neste dag kom. De små krevde sitt, på barns vis, men alles tanker gikk til Sarah Louise og alle samtaler dreide seg om henne.

–Det brutale møtet mellom livet og døden kom så tett på. Jeg holdt det ikke ut og reiste ned til sykehuset sammen med Fredrik og barna. Igjen holdt vi henne, klemte og koste, snakket og sang, skiftet klær

på henne, ga henne smokk og studerte de små hendene og føttene hennes, sier Gunn Beate og ser over på det oppspente lerretet med fargerike små fot- og håndavtrykk.

–Og vi var der nesten hver dag i en hel uke. Slik fikk Sarah Louise sin egen personlighet. Det var i disse dagene vi lagde minnene om henne, sier Gunn Beate, som følte hun måtte dele både dette og bildene hun tok med «alle». Hun la sorgen sin ut på Facebook.

–Det er klart jeg stilte meg laglig til for hugg, men for meg var dette riktig. Jeg er utrolig glad både på egne og familiens vegne at vi torde å møte sorgen – uten å tenke på hva andre ville tro og mene, eller forventet av oss. Gjennom den tunge sorgprosessen som fulgte, og som vi fremdeles er inne i, står dette der som noe fint.

Seks dager etter fødselen sto Sarah Louises kiste oppe ved alteret i Olberg kirke i Krødsherad. Den hadde en bamse med rosa sløyfe på lokket – en siste hilsen fra søsknene. Rundt den var det pyntet med blomster, kosedyr, en gyngestol, dåpsstolen, en dukkevogn

og forskjellige leker og tegninger fra småsøsknene. De fikk spise kjeks, drikke juice, leke og bevege seg fritt mens presen talte, og leste diktet som Gunn Beate hadde skrevet til Fredrik, og som han skulle få da Sarah Louise ble født: «Lite vet vi om hva vi kan vente, men i armene dine ligger nå ei nydelig jente». Og de små sang med i barnesanger og salmer: «Da Lykkeliten kom til verden», «Måne og sol, skyer og vind», «Vi har ei tulle med øyne blå» og «Kjære Gud jeg har det godt». Pappa Fredrik bar selv den lille kisten ut til det endelige farvelet med Sarah Louise – til graven som hadde en myk, hvit skinnfell i bunnen. Idet kisten ble senket, grep storebror Jan Sebastian bamsen fra kistelokket og knuget den inntil seg.

Et nytt barn – en ny glede

Idag, snart to år senere ligger baby Theo Nikolai på mammas fang. Leken går livlig blant storesøsknene, livet har stabilisert seg igjen i den romslige eneboligen, og minnene om Sarah Louise står i myke pastellfarger.

–Sorgen er ikke så åpen og sår som den var. Jeg går ikke til graven hver dag lenger, og jeg sørger ikke lenger over en rosa eske med ubrukt babytøy. Jeg har lært meg å tenke annerledes – til å finne og gripe øyeblikkene i hverdagen. Det finnes ingen oppskrift, ingen fasit, ingen mal og ingen EU-regler for sorg. Men for oss har det vært viktig å bruke masse tid. Tørre å kjenne etter, og å ta frem det tunge, snakke om og repetere alle øyeblikkene. Hvor vanskelig og smertefullt det enn er, sier Gunn Beate, som vil skolere seg og bruke lærdommen fra det hun har måttet igjennom til å hjelpe andre i tilsvarende situasjoner.

–Døden frarøver oss så mye. Den kan aldri bli venn, aldri vendes til glede, men den kan heller aldri ta kjærligheten til den som ikke er med oss lenger. Vi er så heldige å ha fått Theo Nikolai. Han hverken skal eller kan erstatte Sarah Louise, sier Gunn Beate. –Han er vårt femte barn. ◆